

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ РОЗДУМИ....

*Не меч, не щит рятують мову –
Лише безсмертні твори!
Ц. К. Норвід (пер. Г. Кочура)*

*Ми бо (не віриш?) в мистецтві перекладу перші на світі.
Рильський і Кочур, і Зеров, і Клен, і Лукаш – бездоганні.
І. Качуровський*

Переклад як засіб спілкування, художній переклад, науковий, переклад у сфері засобів масової комунікації – без перекладу не могли б існувати людське суспільство, його цивілізація. Вплив перекладної літератури на світовідчуття людства – загальноновизнаний. Яку важливу роль відіграє художній і науковий переклад в утворенні і виробленні норм літературної мови – основної прикмети повноцінної нації – доводити немає потреби. Досить послатися на приклад хоча би літературної латинської мови, що її започаткував Лівійв Андронік переклад Гомерової “Одіссеї”, здійснений 250 р. до н. е. Або ж на приклад французької прози початку XVIII ст., розвитку якої значно посприяв переклад арабського казкового епосу “Тисяча й одна ніч”, що його в епоху повного панування літературного, інтелектуального і морального конформізму здійснив геніальний А. Галлан.

Перекладні твори збагачують не лише цільову літературу, а й загальну скарбницю світової літератури.

Водночас, будь-який переклад – дуже складне явище, сповнене своєрідностей, часто таємниць. Перекладознавство як окрема пошукова філологічна галузь сформувалось у 70-х роках минулого сторіччя, однак про сам процес перекладу писали його майстри з часів прадавніх. І все ж кожен перекладач може сказати щось нове, ще невідоме. Тому, ведучи курс “Сприйняття світової літератури в Україні” для студентів третього курсу відділу “Англо-український переклад”, я вимагаю від них провести інтерв’ю з перекладачем – чи-то художньої літератури, чи наукової, чи із синхроністом усного перекладу.

Декілька найцікавіших інтерв’ю, що їх провели студенти третього курсу 2014–2015 н. р., гадаю, заслуговують на публікацію.

Роксолана П. Зорівчак,
професор Франкового університету у Львові